

titueixen la immensa majoria de la població, gaudeixen de l'assistència mèdica gratuïta en tots els seus aspectes. La pràctica privada pot aplicar-se, doncs, gairebé exclusivament als elements no treballadors, que representen un percentatge insignificant, sobretot durant aquests darrers cinc anys, caracteritzats per un avenç ininterromput del sector socialista de l'economia.

El camp d'acció dels metges posats al servei de les institucions socials és molt extens. El servei facultatiu de les Assegurances Socials, organitzades amb una gran perfecció, té necessitat d'un personal nombrosíssim, que exerceix les seves funcions absolutament en tot el país, sense exceptuar el recó més amagat de l'immens territori soviètic. Segueix, en importància numèrica, el personal mèdic dels dispensaris, que tenen com a missió aplicar mesures terapèutiques elementals o trametre els malalts als hospitals o a les clíniques si es considera necessari. D'aquests dispensaris només a Moscou n'existeixen més de 800. I en aquesta xifra encara no hi estan inclosos els dispensaris que funcionen a totes les institucions i establiments d'una certa importància per la quantitat de personal que hi treballa, tal com sindicats, comissariats, fàbriques, etc., etc. Segueix el personal de clíniques i hospitals, els inspectors de Sanitat i Higiene, els metges rurals, els dels sanatoris i Cases de repòs, dels serveis d'urgència, organitzats d'una manera excel·lent, etc., etc.

Pel que fa la retribució dels metges, cal dir que és baixa. En general, pot equiparar-se al sou mitjà d'un obrer qualificat. La retribució d'un metge que presti els seus serveis en qualsevol dels centres de l'Estat (dispensaris, hospitals, clíniques, etc.), oscilla entre els 140 i els 180 rubles mensuals. La d'un director d'aquests establiments oscilla entre 200 i 300. És difícil de precisar l'equivalència d'aquests sous en la nostra moneda. Com que la moneda soviètica no es cotitza a les Borses europees, existeix un curs forçat, establert arbitràriament, que no pot servir de norma. El fet ho condueix a les conclusions absurdes a què amb tanta freqüència arriben els visitants que ens conten llurs impressions de la vida soviètica. Cal partir, doncs, de la capacitat adquisitiva de la moneda, i, en aquest cas, el valor del ruble és aproximadament el de la nostra pesseta.

Els salaris dels metges són, doncs, evidentment baixos; però, per a formar-nos una idea més justa

de la quantia del salari real, cal tenir en compte diverses circumstàncies, que no existeixen els nostres països, que constitueixen una compensació innegable. En primer lloc, el metge soviètic no es veu obligat a pagar un lloguer crescut. Les cases, a la U. R. S. S., estan nacionalitzades, i el lloguer es fixa d'acord amb el salari. En segon lloc, està completament alliberat de tota despesa de propaganda, que, en un país com aquell no tindria cap sentit: la medicina — cal repetir-ho, no és un mitjà de lucre, sinó una funció social. En tercer lloc, el metge gaudeix d'un seguit d'avantatges, com és ara, els beneficis de l'Assegurança Social, que el posen a cobert, sense cap càrrega suplementària, de les conseqüències econòmiques de la malaltia, de la invalidesa, de la vellesa, les vacances anuals, etc.

Afegim a això que, en un gran nombre de casos, el metge pot exercir les seves funcions en més d'una institució, encara que no siguin d'una mateixa categoria, i que, com ja hem dit, té la facultat de dedicar-se a la pràctica privada.

D'aquests últims avantatges, els únics que no en gaudeixen són els membres del Partit Comunista, els quals han d'exercir els seus serveis exclusivament en les institucions de l'Estat. Això fa que molts d'ells abandonin la medicina per tal de dedicar-se a ocupacions més ben retribuïdes i que exigeixen, generalment, una activitat molt menys intensa i abassegadora.

La situació dels ingenyers i tècnics de la indústria és incompartiblement superior, (la retribució d'aquest personal oscilla entre 500 i 1.000 rubles mensuals), la qual cosa s'explica per la insuficiència numèrica dels existents per a satisfer les necessitats creixents d'un país en plena febre d'industrialització.

A desgrat, però, de la inferioritat evident de les condicions econòmiques en què viuen, els metges soviètics treballen, en llur immensa majoria, amb ardent entusiasme i amb una abnegació veritablement exemplar. L'Estat, per la seva banda, s'esforça a correspondre a l'esperit de sacrifici de la classe mèdica donant-li tota mena de facilitats per a perfeccionar les seves coneixences i fent tots els possibles per a millorar, malgrat les dificultats constants amb què ha de lluitar, les seves condicions materials d'existència. En aquest sentit, la situació del metge soviètic és avui molt superior a la de fa tres o quatre anys.